

HADABÁS ILDIKÓ

A hétfejű sárkány álmai*

LÁZÁR ERVIN EMLÉKÉNEK AJÁNLOM

1. A sárkány álma az első fejében

Elaludt a hétfejű sárkány,
szunyókált mind a hét feje
és álmot látott, csodás álmot
– halljátok! – mást a hét feje.
Egyik fejében azt álmodta,
hogy élt egyszer egy szent lovag,
aki az ős-ükjét legyőzte
úgy, hogy írmagja sem maradt.
Szent György lovag volt az a táltos,
ki angyalokkal örködött
Kolozsvár gazdag városában,
hogy meg ne bántsa sem török,
sem tatár horda, sem a sárkány,
ha egyszer úgy hozná a sors,
ha a gonosz erőre kapna... – mondom,
Szent György lovag volt az a táltos,
ki a várfokán örködött,
kinek a szíve bátorságos,
félte az ármány és török.
Sárkány torok, ej-haj hiába,
tüzet hiába köpködött,
a csata eldőlt szégyenszemre:
több ezer éve hirdeti,
hogy így pusztul el minden hitvány,
ki az isteni fényt nem tiszteli,
kinek szíve göggel teli,
s önerejét nem ismeri.

* Bízom benne, hogy ennél az álomnál Te is el fogod olvasni Lázár Ervin *Hétfejű Tündér* gyönyörű meséjét!

2. A sárkány második fejének álma

Lung-vang

mély víz,
tűz, láng,
kincs sincs,
csak csend
szárnya
loccsan
rá a
pagodára.

Lung-vang

király
sárkány
vára,
víz
alatti
csend
világa,
színe
varázslatos
titok,
őrzik a kis
sárkány-
gyíkok.
Vízcsepp
gyöngye,
árnya
jáspis,
hínár
erdő
lenge
tánc is,
ring
ezernyi
lény
a mélyben,
a nagy tenger
lágý
ölében,
minek
idő

emlékezet
óta
Lung-vang
sárkány
őslakója.
Álom-
lépcsőn,
ha akarnál,
egyszer
tán
leballag-
hatnál...
Pagodában
milljom
titok,
bölc
mosolyú
sárkány-
gyíkok
őrzik a
szeretet
várát,
sárkány király
pagodáját.

3. A sárkány harmadik fejének álma

Ringatózom fenn az égen,
testem színes, lágy csoda,
áttetsző a kék ég bennem,
aranyzín a palota.

Odafenn a nagy magasban
palotának tetején,
csücsül a Nap, arca rózsa,
oda igyekezem én.

Mellettem száll ezer sárkány,
csuda móka: leng a Föld,

és a földön himbálódzik
zöld hegyek ölén a völgy!

Utak úsznak égen-földön,
innen le nem eshetek,
velem esne akkor minden:
madzag, nap és kisgyerek.

Nem hallott még olyat senki,
hogy egy papírsárkány fél,
én is csak úgy elszédültem
ezért bukdácsol az ég,

tótágast áll a világom,
fenn van a lent, lent a fenn?
Ki tudná most kiszelni
a bölcs választ énnem?

4. A sárkány negyedik fejének álma

Bakony erdő közepében,
ahol a fák égig érnek,
nincsen világ, nincsen árnyék,
a madár se röpül arra,
utat hiába keresnél,
eltűnt az már réges-régen.
Mikor is volt? Ezer éve,
az emberek úgy beszéltek,
öreganyók azt regélik:
komoly, vidám, halk barátok
éldegéltek békecségekben
Bakony erdő közepében,
dolgosak, serények voltak,
nap mint nap csak írtak-írtak,
másolták a gót betűket
oklevelek aranyába,
imádságok bíborába –
titkokat is róttak néha
drága pergamen tekercsre,
de ha úgy hozta az este,
cellájukba heveredtek

– mert már úgy sem láttak volna
irogatni-másolgatni,
kecses betűt rajzolgatni.
Ilyenkor elgondolkodtak
a sok betűn, mit leírtak:
- Igaz-e mind, tiszta-áldott?
- Vagy csak mese, furmányoságos,
mint az a történet, ami
itt esett meg az erdőben,
Bakony sűrű közepében?
Látta is az egyik barát,
története különös volt,
sosem tudta elmesélni,
mert eltűnt egy holdas éjjel,
vagy tán nappal – nem is tudjuk,
lényeg az, hogy a nagy titkot,
mielőtt elveszett volna,
pergamen-tekerésre róttta.

* * *

Úgy esett a dolog egyszer,
hogy barátunk – maga írta! –
elfáradt a sok írásban,
ágyán is csak forgolódott,
álomtalan tépelődött,
gondolta, hogy sétál egyet
holdtól fényes éjszakában,
milljom csillag ragyogásban.
S ahogy ballagdál az úton
társzekerek hangját hallja,
súlyos, nehéz nyikorgását
a bozótos mély erdőben,
út nélküli elvesztőben.
Döbbenettől lába megáll,
nem hiheti józan elme,
hogy ahol a madár se jár,
kocsi csikorogjon erre.
Éjjeli az idő is már,
furcsa... látja a holdfényben:
árnyalakok jönnek-mennek,
hátuk terhét földre dobván
szekerekhez visszatérnek.
Kocsisornak furcsa titka

beleömlik egy mély lyukba,
nem is lyuk az, se nem verem,
kiszáradt kút! – pengő terem.
Árnyas csuklyák térülése,
egyre könnyebb fordulása,
fogy a társszekerek terhe
akármi is lett-volt benne.
Barátunk rejtve figyel
ezt a furcsa nagy kalandot,
mely nem esik gyakorsággal,
fázik is már a látványtól,
arra gondol jön a török,
s várkastélynak kincsét rejtik,
vagy a rablók – ebugattát! –
a lopott pénzt idedugják!
Moccanatlan-rezzenetlen
csak a szíve dobog, rebben,
(tudós barát itt nem lenne,
ha tehetné rég elfutna)
fohászkodik, hogy ne lássák,
hogy az árnyék jól elrejtse,
s fürkészését meg se sejtse
az a sok csuklyás akárki,
legyen király, főúr, lovag,
vagy a rablók kapitánya...
jó lenne, ha egy se látna!
Ám hogy fordul a hold fénye,
barátunk azt vette észre
hűlt helye van a csuklyáknak
néma a csend, minden hallgat.
Vár egy órát, tán még többet,
pirosodik már az égbolt,
mire meg mer moccanatni,
mrev lábát próbálgatni.
Odalopakodik félve
a kútkáva peremére
fölhúzza magát, hogy lássa
mit rejt a kút tátott szája.
Amit ott lát, bár ne látná
mert azt nézni rettenetes,
lángban ragyog ott egy sárkány
orrlika fú, tüze éget!

Tudós barát árkon-bokron
szedi lábát kegyetlenül,
csupa cafat a ruhája
arca véres, ág csapkodta,
mikor cellájába rontva
leborul az Úr elébe,
megköszönve, hogy túl élte
e napot is – én Teremtőm,
mi nem esett meg övéle!

Éjjel után a szép nappal
madárdallal érkezett meg,
a barát is némán felkelt,
hogy a fényben megszemlélje
mit is látott azon éjjel,
sárkány volt-e az a csuda,
ott van-e még a kút titka,
avagy fáradt elméjével
kitalálta mindezt éjjel.
Ám mielőtt útnak indult
jobbnak látta lejegyezni
kincset őrző sárkány titkát,
utat hozzá megjelölni.
Szegény ember, de jól tette,
hogy legalább megmentette,
s történetét lejegyezte,
mert úgy eltűnt, mint a kámfor
kolostornak cellájából,
majd egy évig keresgették,
de a nyomát nem lelhatték,
híre-hamva sem volt kútnak,
sem a fák közt elbújt útnak,
egyedül csak a papíros
rejtegeti már a titkot,
kincset őrző sárkány-kútról
fellobbanó lángjairól.

Hol itt, hol ott – vélik – látták,
izgatottan mondigálják,
hol van a kincs, megmutatják...,
de talán mégsem akarják?
Hiába is keresnétek,

azt a kincset nem lelnétek,
baljós annak a csengése,
ki hozzá ér, annak vége!
Bakony erdő elrejtette,
mély kút magába temette,
sárkány vigyázza a titkot,
pergamen a bús kalandot.

5. A sárkány ötödik fejének álma

Álmodom tán,
hogy én vagyok,
én a Hétfejű Sárkány,
ki csudás kertet őrizek,
hogy ne bánthassa ármány,
s örökké boldog útjain
a Heszperiák kertje
öregség, halál árnyait
sohse ismerhesse?
Ötödik fejem látja is,
ötödik fejem hallja,
de érzi azt a szívem is,
tisztá itt minden lélek,
akit beenged a kapu,
aki nem csak úgy betévedt.
Én, a sárkány, boldog vagyok,
élet vizéből ittam,
s ha gonosz voltam egykoron,
réges-rég megjavultam!
A csillag-zene cicereg,
ha jön az égi este,
s én végtelen boldog vagyok,
az ötödik fejembe'.

6. A sárkány hatodik fejének álma

Micsoda unalmas az élet,
a walesi táj hepe-hupa,
pecsétnyomóban üldögélek,
vörös sárkány én, s hallj oda!

egész nap papírokra nyomnak,
vörös tinta-vérem csepeg,
ha tudnám, biz' megijesztgetném
gazdámat, a jó herceget,
bár lenne ő pecsétbe zárva
örök cellában ős fogoly,
miként én a pecsétnyomóban,
hová vésték száz porcikám
s a lángot is, amely sosem lövell ki,
torkom egyetlen nagy likán!
A walesi herceg címerében
vagyok örök emlékezet,
magányos sárkány, s ha elkoptam...
jaj, arra gondolni sem merek!

7. A sárkány hetedik fejében látott álom

A sárkány hetedik fejében
el sem hiszed, mi lakhatott!
Milyen szép álom sétafikált
és nyitott ezer ablakot,
az ezerfényű tág mezőre,
amelyre rásütött a nap,
és kergetőztek a madarak,
fűben a gyíkok, bogarak.
Abba az álmodó fejébe
Lázár Ervin meséje költözött
és a *Hétfejű Tündér*[®] várta
– mit várta! hívta szeretettel
a sárkány többi hat fejét,
s a hat fejéhez tartozandó
egy testben lakozó szívét,
mert szív is kellett a látáshoz,
mit a *Hétfejű* elmesélt,
hogy meséjével meglágyítsa
a buta sárkány bús szívét.
Tudjuk, eléggé árva sárkány
volt a mi kortárs harcosunk,
nem volt rokona, ismerőse,
még testvére sem, őse is
csak ahogy álmaiban látta,

vagy ahogy mesélte a nép,
ezért csóválta ingadozva
még álmában is hét fejét.
Lázár Ervin tündére aznap,
hogya a sárkány fejébe költözött
a szíve bizseregni kezdett,
és boldogságba öltözött.
Maga sem tudta, hogy mi érte –
Hétfejű Tündér mosolya?
vagy a szeretet tette volna?
mindegy is mi volt az oka,
elég legyen a firtatásból,
sárkányunk nem volt ostoba:
és elmesélte hat fejének
azt a csúnyából indult szép mesét,
s azóta mind a hét álmából
szeretet árad szerteszét,
olyan lett neki Rácpácegres,
mintha maga élt volna ott,
és tizennégy szemével látta,
amit a meseíró láthatott:
a borzoló bodzafákat,
amint legyezték önmaguk,
mikor a tikkasztó nyár aranyában
porrá vált mindenütt az út,
olyannyira, hogy alig talált
a *Tündér*hez a kisfiú,
akit a csúnysága elvarázsolt,
és nem találta hol a kút,
amelyik szomját elolthatta,
amelyik tükrét megtarthatta,
amelyik arcát mutathatta
volna, bizony, volna, neki!
Ha kicsit hallgatózott volna,
mit is cirpel a sok tücsök,
s a méhecskének boldog tánca
döngicsélve hogyan köröz
haragvó feje mellett,
miközben minden hirdeti:
mit számít láb-fül görbesége
a jószág az, mi látható,
de beszélhetett neki ekkor,

pillangó, őzlábgomba lent,
rúgott mindenhol, ahol érte
s felverte poros út porát,
úgy ahogy sárkányunk is tette,
hergelte magát cudarul:
hogy ő majd, igen megmutatja
ki az erős, ki itt az úr!
Talán még most is mendegélne
dérrel-dúrral és morcosan,
ha a *Hétfejű Tündér*
meg nem öleli boldogan,
A tündér-jóság megbocsájtott,
jóvá tett minden galibát,
s a *rácpácegresi fiúval*
sárkányunk is hazatalált.
Azóta minden este fogja
Lázár Ervin-mesekezét,
és hét fejével meghallgatja
mindig az aznapi mesét,
Hol volt, hol nem volt
mese volt az,
amit régen álmódott,
vagy megüzentek holmi nehéz,
arannyal átszótt kárpitok.

Romantika, kőcserép
2013 – 31x25x22 cm – 1280 °C